

ROZGODZIĆ (3) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w roz- oraz godzić).

fut 1 pl rozgodzimy (1). ◇ plusq 3 sg m był rozgodził (1). ◇ con 3 sg m by rozgodził (1).

Sł stp: rozgodzić, ozgodzić, Cn, Linde brak.

1. *Pogodzić; przen [co w kim] (1) : wilkołci ty dziwną miarą wnim był rozgodził [Bóg w człowieku]/ iż łye ieden żywioł drugim nieprzećiwiał SienLek 1v.*

2. *Rozsądzić, doprowadzając do zgody [co] (1) :*

Zwrot: »sprawiedliwie rozgodzić« (1): Y dáli się ná sędziego/ Małpieżá bárzo mądrego: Izby ie on o to sędził/ Sprawiedliwie rzecz rozgodził. BierEz N3v.

3. *Użyć zgodnie z możliwościami [co (żywotne)] (1) : Lew rzekł/ Pánie Woiewodá/ Włzyfcyc dobrzy gdzie ielt zgodá: Y tym [zajęcowi i osłu] wrzędy naydziemy/ A dobrze ie rozgodzimy BierEz S2.*

Formacje współrdzenne cf GODZIĆ.

Cf ROZGODZENIE

MN